

Blog

Rwanda: De heenreis

Home › Actueel › Blog › *Rwanda: De heenreis*

25 november 2013 | [1 reactie](#) | [Reageer](#)

Brussel – Gatagara.

De vlucht van Brussel naar Kigali is goed verlopen.

Op de luchthaven hebben we nog wat mogen stoeien met onze bagage. De 64 kg reisbagage per persoon, (vooral gereedschap en materialen) die ingepakt zat in meerdere reistassen en koffers, hebben we uiteindelijk laten samenbinden en laten sealen tot 2 pakketten. Helaas hebben we bij de samenstelling van de pakketten het gewicht uit het oog verloren, waardoor één pakket echt niet meer in beweging te brengen bleek en dus niet ingecheckt mocht worden. Door ter plekke voor de incheckbalie de pakketten wat te herorganiseren, hebben we uiteindelijk toch alle bagage kunnen inchecken.

Vlak voor ons vertrek naar Kigali kregen we te horen dat we 's avonds niet in Kigali zouden overnachten, maar dat we na de vlucht meteen zouden doorrijden naar Gatagara. Geen van ons drieën was nu echt gecharmeerd om in het donker deze rit af te leggen. De hoofdwegen mogen dan wel goed zijn, je weet nooit wat je verder zoal nog kunt tegen komen..... Achteraf bleek het gelukkig allemaal mee te vallen: slechts één auto zonder licht hoeven te ontwijken en uiteindelijk slechts één chicane gemist die in een onoverzichtelijke bocht was ontstaan door de verloren lading van een vrachtwagen. De defecte vrachtauto's die zonder licht op de weg stonden, konden tijdig worden opgemerkt.

's Ochtends bleek al vrij snel waarom we deze rit 's nachts hebben moeten afleggen. In de ochtend was er een vergadering georganiseerd onder leiding van Frank Verhoeven van Fracarita, waarbij de verantwoordelijken van diverse behandelcentra uit de regio maar ook vanuit Goma aanwezig waren. Het doel van de bijeenkomst was om voor de diverse centra per discipline (medisch, verpleegkundig, fysiotherapie, orthopedische werkplaats etc) voor de periode van 2014-2016, een opleidingsplan te maken.

De avond hebben we afgesloten met het afscheidsfeestje van orthopedisch chirurg Ad en zijn vrouw Elly Diepstraten. Veel Afrikaanse muziek en dans gaan dan samen met lauw bier.

Onderwerpen

Over Maastricht UMC+

Patiënt & bezoeker

Research

Pers

Gerelateerde blogs

28 november 2019

Ghana november 2019: Conclusie

28 november 2019

Ghana blog november 2019: laatste dagen

28 november 2019

Weekend: op pad langs onveilige wegen

[Blog »](#)

1 reactie

Raymond

Hartstikke mooi werk daar! Veel succes daar. Wat betreft het verkeer: Nou is d'r Wiel wel wat gewend met zijn rijstijl..... dus bang zal hij niet zijn geweest!

26-11-2013

Reageren

Uw naam *

E-mailadres *

De inhoud van dit veld is privé en zal niet openbaar worden gemaakt.

Reactie plaatsen

Uw reactie *

Blog

Rwanda: Babyborrel

Home › Actueel › Blog › *Rwanda: Babyborrel*

25 november 2013 | [0 reacties](#) | [Reageer](#)

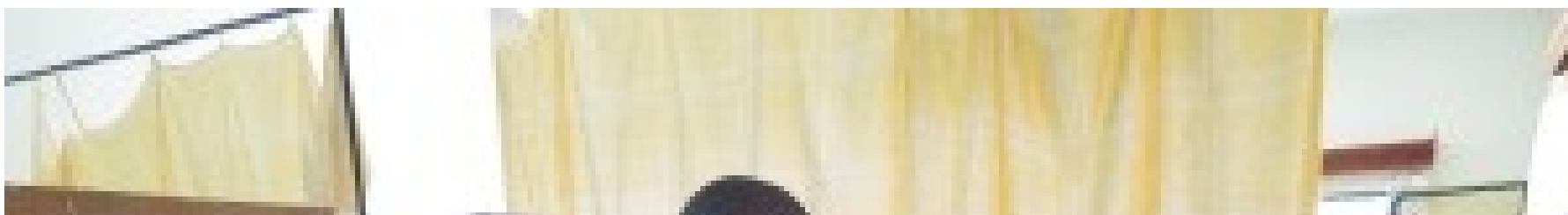
Na het weekend zijn we met patiëntenzorg activiteiten begonnen. Elke ochtend wordt er gestart met visitelopen waarbij naast de arts een afvaardiging van de verpleging en fysiotherapie aanwezig zijn. We moeten toch weer even wennen aan de Afrikaanse werkcultuur: als je ergens op tijd op afspraak komt, ben je in feite 45 minuten te vroeg.

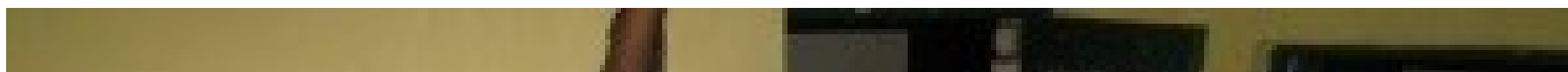
In het centrum verblijven voornamelijk geopereerde kinderen van de vorige orthopedische missie van “Artsen Zonder Vakantie”. Veel kinderen met klompvoeten, X-en O-benen en osteomyelitis e.d. Naast de gebruikelijk bijzonderheden (wat te strak zittende gipsen en wat doorgebloede gipsen) zijn er geen grote problemen. Al langs de patiënten lopende, plannen we ons gipsprogramma voor de komende twee weken. Wondzorg vindt in de regel dagelijks plaats.

Vorig jaar hebben we voor het eerst hier in dit centrum van Gatagara gewerkt en al vrij snel is er weer een klik in de samenwerking tussen ons en de arts, de verpleging en fysiotherapeuten van het centrum. Zo zijn wij maandagavond net als meerdere medewerkers van het centrum uitgenodigd voor de babyborrel van een van de verpleegkundigen.

We hebben deze “zuster” een aantal jaren geleden voor het eerst ontmoet in Goma, Oost Congo, toen ze daar als non in een klooster zat. Omdat dat schijnbaar toch niet helemaal was wat ze zich van haar verdere leven had voorgesteld, heeft ze voor haar een belangrijke keuze gemaakt: weer terug de wijde wereld in. Vorig jaar toen wij in Gatagara werkzaam waren is ze hier als verpleegkundige gaan werken en nu bijna een jaar later is ze bevallen van een gezonde zoon.

Voor ons een prachtige ervaring om naast ons werk ook dit stukje van Rwandese cultuur te mogen meemaken. Een mooie baby, lekker eten, muziek, dans en weer eens lauw bier.....

Onderwerpen

- Over Maastricht UMC+
- Patiënt & bezoeker
- Research
- Onderwijs
- Verwijzer
- Pers

Gerelateerde blogs

28 november 2019
Ghana november 2019: Conclusie

28 november 2019
Ghana november 2019: Conclusie

28 november 2019
Ghana blog november 2019: laatste dagen

[Blog »](#)

0 reacties

0 Tealies

Er zijn nog geen reacties.

Reageren

Uw naam *

E-mailadres *

De inhoud van dit veld is privé en zal niet openbaar worden gemaakt.

Reactie plaatsen

Uw reactie *

Blog

Rwanda: Engelse les

Home › Actueel › Blog › *Rwanda: Engelse les*

25 november 2013 | [0 reacties](#) | [Reageer](#)

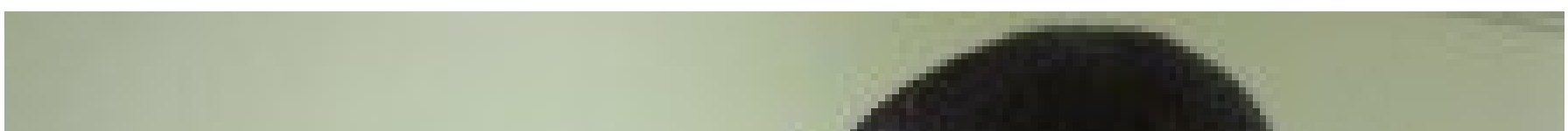
Engelse les Voor de dagelijkse grote visite bezoeken we 's ochtends vroeg, de verpleegkundige overdracht. Hier worden met name de problemen van de afgelopen nacht besproken. Er zijn een aantal kinderen met koorts waar naar gekeken zal moeten worden. Vandaag ontmoeten we Dr. Jean-Paul waar we afgelopen jaar mee samengewerkt hebben. Hij is nu in opleiding tot orthopedisch chirurg in Kigali. Hij zou vandaag met dr. Emanuel één van de twee actieve orthopeden die Rwanda rijk is gaan opereren. Helaas heeft Dr. Emanuel zich op het laatste moment met ziekte moeten afmelden, dus dan gaat het OK programma niet door.

We hebben een aantal gipsen vervangen en voor de rest hebben we samen met de verpleegkundigen de verbanden gewisseld. Zo hebben we een aantal operatiewonden maar vooral ook uitgebreide brandwonden, osteomyelitis, lepra en niet gesloten amputatiestompen zien langskomen. Veel dingen die we vorig jaar met betrekking tot de wondzorg hebben besproken zijn blijven hangen. Met Gaspard, de verantwoordelijke van de opleidingen, hebben we het scholingsprogramma opgesteld voor de scholing van de medewerkers voor de komende dagen. De communicatie met de medewerkers verloopt vrij dynamisch. Wij doen ons best om zoveel en zo goed mogelijk Frans te spreken, soms met hier en daar wat woorden Kinyarwanda, met name naar kleine kinderen die nog niet veel andere woorden begrijpen. Echter, er zijn in het centrum meer mensen dan afgelopen jaar, die zich in de Engelse taal proberen uit te drukken. En dat maakt dat je regelmatig met mensen spreekt die in een gesprek meer dan drie talen gebruiken. Hoe vreemd het dan ook moge klinken, soms kan dit er toe bijdragen dat we elkaar beter begrijpen.

In Rwanda was tot en met 2008 Frans de voertaal in het onderwijs. De omschakeling naar Engels heeft te maken met veranderende handelsstromen maar ook met de gespannen verhouding met Frankrijk sinds de genocide. We horen hier dat deze verandering vooral voor de leerkrachten moeilijk is. Er zijn scholen die gewoon geen leerkrachten kunnen vinden die de Engelse taal machtig zijn. Een van de broeders in het klooster is docent Engels aan de middelbare school, maar als hij ons iets probeert duidelijk te maken in de engelse taal, moeten we toch heel erg ons best doen om hem te begrijpen. Na het werk zijn we met de bus naar Butare gereden, we hebben daar wat geld gewisseld maar waren

helaas te laat voor een bezoek aan het National Museum. Omdat we voor de terugreis nog een uur op de grotere lijnbus moesten wachten, dachten we de boel te slim af te zijn, door snel in een “mini bus” te stappen. In plaats van de richting van Gatagara te kiezen, draaide het busje terug richting stad om daar vervolgens meer dan een uur als een soort “oud-ijzer boer” nog passagiers te binnen te roepen. Het “shoferi, ngaho tugende” (driver, let’s go) van onze kant leverde naast wat hilariteit in de bus en de uitleg van de chauffeur geen ander rijgedrag op.

Uiteindelijk hebben we met 33 mensen in een Toyota Hi-Ace busje met 14 zitplaatsen gezeten. Volgens Mark echt de limit..... Alhoewel hier en daar werd gewoon borstvoeding gegeven aan kindertjes die we nog niet eens hebben meegeteld.

Onderwerpen

[Over Maastricht UMC+](#)

[Patiënt & bezoeker](#)

[Research](#)

[Onderwijs](#)

[Verwijzer](#)

[Pers](#)

Gerelateerde blogs

28 november 2019

Ghana november 2019: Conclusie

28 november 2019

Ghana november 2019: Conclusie

28 november 2019

Ghana blog november 2019: laatste dagen

[Blog »](#)

o reacties

Er zijn nog geen reacties.

Reageren

Uw naam *

E-mailadres *

De inhoud van dit veld is privé en zal niet openbaar worden gemaakt.

Reactie plaatsen

Uw reactie *

Blog

Tour de Rwanda

Home › Actueel › Blog › *Tour de Rwanda*

27 november 2013 | [0 reacties](#) | [Reageer](#)

Tour de Rwanda

Vrijdag hebben we grote visite gelopen met Dr.Emanuel, de orthopedisch chirurg uit Kigali. We hebben met hem afgesproken om een aantal patiënten van hem die al een aantal weken met een femurfractuur in tractie liggen volgende week uit de tractie te halen en te stabiliseren met een gipsbroek. Daarna hebben we ons weer gericht op gipswissels en de wondzorg. De operatiegipsen van die dag hebben we samen aangelegd met Maurice, het hoofd van de verpleging.

Zaterdag vroeg in de ochtend passeerde aan de grote weg de tour de Rwanda. Deze etappekoers is zondag 17 november gestart en zal zondag 24 november eindigen in de hoofdstad Kigali. De totale afstand die in deze 8 dagen wordt afgelegd bedraagt zo'n 819 km. Het is voor de vijfde keer dat deze tour georganiseerd wordt.

De start op deze zaterdagmorgen heeft plaatsgevonden in Huye en zal eindigen in Kigali, afstand 125 km. Naar later blijkt zijn we ruim op tijd aanwezig om de koers te zien, langs de straat staat veel publiek. Het volk is zeer enthousiast en de kinderen gaan door het lint als de renners passeren.

Omdat het voor Marc allemaal te lang duurt is hij intussen naar de kapper gegaan om zijn haren te laten knippen. De communicatie met de kapper zal waarschijnlijk niet duidelijk genoeg geweest zijn. De eerste baan die de tondeuse van achter zijn oren naar zijn voorhoofd heeft gemaakt heeft meteen diepe sporen nagelaten: stand op 1mm, irreversibel..... Praten helpt dan niet meer, is sowieso niet mogelijk. Dan maar doorgaan en afmaken zou je denken. Of het allemaal al niet erg genoeg geweest is, valt de stroom ook nog uit.Omdat de stroomuitval zo'n half uur geduurd heeft, heeft de halfgeschoren Muzungu veel toeschouwers bij de wielerkoers weten weg te houden. Maar ook nu nog heeft Marc met zijn "Oost Afrikaans kapsel" de lachers op zijn hand.

Zondagmorgen zijn we met een drietal broeders van het centrum vertrokken naar het Kivu meer en hebben daar met een klein bootje een tocht gemaakt naar het eilandje "Le Chapeau de Napoleon". Een

prachtige omgeving met een mediterrane uitstraling, het toerisme is hier langzaam in opkomst. Het eiland vormt een schuil- en verblijfplaats voor grote vleermuizen.

Net als de andere avonden hebben we deze dag afgesloten met een korte ronde langs de patiëntenkamers. Dit levert vaak prachtige en de meest uiteenlopende taferelen en gesprekken met patiënten en hun “garde malades” op.

Onderwerpen

- Over Maastricht UMC+
- Patiënt & bezoeker
- Research
- Onderwijs
- Verwijzer
- Pers

Gerelateerde blogs

28 november 2019
Ghana november 2019: Conclusie

28 november 2019
Ghana november 2019: Conclusie

28 november 2019
Ghana blog november 2019: laatste dagen

[Blog »](#)

o reacties

Er zijn nog geen reacties.

Reageren

Uw naam *

E-mailadres *

De inhoud van dit veld is privé en zal niet openbaar worden gemaakt.

Reactie plaatsen

Uw reactie *

Blog

Voetbal in Rwanda

Home › Actueel › Blog › *Voetbal in Rwanda*

27 november 2013 | [0 reacties](#) | [Reageer](#)

Voetbal in Rwanda

We zijn nu al meer dan in week in Gatagara, voor ons gaat de tijd snel.

Maandagmorgen na het visitelopen hebben we bij Lausine een 16 jarig meisje met een fractuur van haar bovenbeen een gipsbroek aangelegd. Zij lag al een aantal weken in tractie en vorige week hebben we geconstateerd dat de stand van de fractuur goed is en de fractuur klinisch al redelijk vast begint te zitten. Ook bij haar buurvrouw Afasine, bekend met osteogenis imperfecta, hebben we na 60 dagen tractie bij een proximale femurfractuur een gipsbroek aangelegd. Om patiënten met grotere gipsverbanden aangenaam en goed drukvrij in bed te positioneren zijn kussens nodig, nou en die zijn er gewoonweg niet. Daarom is Theo op stap gegaan om in Ruhango wat kussens te gaan kopen.

In de tweede week hebben we elke dag wat tijd gereserveerd voor onderwijs.

Maandagmiddag hebben we voor het personeel inclusief de arts, een scholing georganiseerd omtrent de theorie van gipsen en het voorkomen /behandelen van de complicaties ervan.

Dinsdagmiddag was er voor dezelfde groep een “hands-on” workshop” met de voor hen meest voorkomende gipsverbanden.

Marc heeft zich intussen ontfermd over Juliette, een 15-jarig meisje die een tijd geleden in het huis van haar moeder verkracht is door een bende en vervolgens in brand is gestoken. Het voorval heeft ze weliswaar overleefd, maar helaas met forse brandwonden over haar hele lichaam en twee geamputeerde onderbenen. Het aanmeten van twee onderbeensprothesen en drukhandschoenen ter vermindering van de keloid vorming bij haar handen kunnen misschien iets van haar fysieke leed verzachten. Over de psychische schade die bij haar is aangericht kunnen we alleen maar gissen. Het is bij tijden een heel moeilijk kind zeggen ze hier?!

Van Miya die enkele opvangtehuizen runt voor straatkinderen in Kananga (Congo), weten we dat er kinderen en vrouwen zijn die na het doormaken van bepaalde trauma's nooit meer zullen lachen in

hun leven.

Vorige week hebben we nog een voetbalwedstrijd bekeken op het voetbalveld naast ons centrum. Het voetbal is een mooie weerspiegeling van wat we hier van de maatschappij en samenleving waarnemen wat betreft de levenswijze: Er zijn natuurlijk de 22 spelers en de scheidsrechter en er is een redelijk vlak veld met twee doelen. Lijnen zijn er niet, soms verschuiven de denkbeeldige lijnen, de ene keer zijn ze wat breder dan de ander keer. Het gras net uit de as van het veld is kort en groen, in het centrum is geen gras en langs de lijnen staat het gras veel te hoog. En dan natuurlijk de variabelen die het spel in Afrika zo bijzonder maken, kippen en geiten en kleine kinderen met of zonder bal op het veld. En natuurlijk het enthousiasme van de mensen langs de denkbeeldige lijnen.

Gisterenavond hebben we een korte vergadering gehad met de verpleging en Dr. Marcel in ons huis naast het klooster. De avond hebben we afgesloten met geitenbrochetten, deze keer gekoeld bier en muziek met dans. Coldplay en U2 hebben het moeten afleggen tegen de krachtige Congolese muziek.

Onderwerpen

- Over Maastricht UMC+
- Patiënt & bezoeker
- Research
- Onderwijs
- Verwijzer
- Pers

Gerelateerde blogs

28 november 2019
Ghana november 2019: Conclusie

28 november 2019
Ghana november 2019: Conclusie

28 november 2019

[Blog »](#)

0 reacties

Er zijn nog geen reacties.

Reageren

Uw naam *

E-mailadres *

De inhoud van dit veld is privé en zal niet openbaar worden gemaakt.

Reactie plaatsen

Uw reactie *

Blog

Rwanda: De laatste dagen

Home › Actueel › Blog › *Rwanda: De laatste dagen*

9 december 2013 | [0 reacties](#) | [Reageer](#)

Draagvader en onze laatste dagen in Burundi.

Vanwege een uitbreiding van taken/werkzaamheden in het ziekenhuis Maastricht, kinderen met heupdysplasie, heb ik persoonlijk willen ervaren hoe het dragen van een klein kind op je rug aanvoelt. Het kindje is natuurlijk heel dicht bij je, je voelt elkaars warmte, je hebt de handen vrij, het kind zal vaak rustiger zijn en omdat het kind rechtop zit, heeft het waarschijnlijk minder last van reflux en darmkrampen. Kinderbedjes en kinderwagens zijn niet meer nodig en moeders kunnen na de bevalling veel eerder beginnen met de werkhervatting. De abductiestand van de heupjes zorgt voor een positieve bijdrage aan het natuurlijk ontwikkelproces van de heupjes. Heupdysplasie komt in Afrika immers veel minder voor dan in onze streken. Kortom een aanvulling in de preventie- en behandelrange voor heupdysplasie.

Het laatste weekend zijn we zondagmorgen vroeg vanuit Gatagara naar Bujumbura, de hoofdstad van Burundi gereden. Het is de bedoeling dat we in het Centrum Akamuri gaan kijken of er mogelijkheden zijn voor gipsbehandelingen en het opstarten van een orthopedische werkplaats.

Het landschap in het noorden van Burundi lijkt veel op dat van Rwanda, alleen de heuvels zijn wat steiler. De mensen zijn talrijk en lopen op de straat i.p.v. naast het wegdek, zoals in Rwanda. Het kan dan ook kan ook niet lang uitblijven en plotseling zien we hoe in een dorpje een veel te hard rijdende bus een kind omverrijdt. De moeder trekt het kind onmiddellijk met een ferme ruk aan de arm van de straat. Chaos, geschreeuw, paniek.... We vragen onze chauffeur om te stoppen. We begeven ons rustig naar het knooppunt en het verbaasd ons dat we zomaar door de rijen dikke menigte bij het kind kunnen komen. Moeder heeft de belangrijkste diagnostiek reeds verricht en het kind weer op de voeten gezet. We hebben het kind nagekeken en het zondagmiddagarmpje teruggeklikt.

In Bujumbura zijn we ondergebracht in de Procure d'accueil Religieux. Een klooster dat door nonnen wordt gerund. 's Morgensvroeg worden we om vijf uur gewekt door Gregoriaans kerkgezag, de ontbijttafel en het avondeten delen we met nonnen, één of meerdere bisschoppen en wat andere priesters. Volgens Annie, Theo's vrouw komt dit voor ons toch te laat.....

Bujumbura is de hoofdstad van Burundi. De stad ligt aan het Tanganyikameer en is met een geschat bevolkingsaantal van bijna 900.000 de grootste stad van het land en het administratief en economisch centrum. De belangrijkste industrieën zijn textiel en zeep. Bujumbura is Burundi's belangrijkste havenstad en verscheept koffie, katoen en tinertsen. Omdat de stad op zo'n 770 meter hoogte ligt is het hier een stuk warmer dan we van Gatagara (1900 meter) gewend zijn.

In het centrum Akamuri hebben we Patrick Algoet en Herman Wouters van AZV ontmoet. Met Patrick (kinesist) hebben we samen met twee fysiotherapeuten van het centrum bij een meisje redressiegipsen en nachtsplanken aangelegd. Gips hebben we bij de locale pharmacie moeten kopen voor omgerekend iets meer dan \$5 voor twee rolletjes, iets wat bij ons slechts enkele tientallen centen kost, gipswatten en gipskousen zijn niet te krijgen. En omdat ik mijn gereedschappen in Gatagara had achtergelaten en in het centrum verder ook geen materiaal was hebben we het gips echt op zijn "Afrikaans" aan moeten leggen.

Burundi lijkt ons nog armer dan Rwanda, volgens officiële cijfers leeft hier ongeveer 68% van de bevolking onder de armoedegrens. Bujumbura is wat dat betreft een stad met grote contrasten. Het ene moment kijk je in een etablissement met negen flatscreens simultaan naar champions league voetbal en muziek, buiten 50 meter verder, niet gestoord door het licht van de prachtig verlichte palmbomen brengen kleine kinderen onder plastic zakken alleen de nacht door.

Het meegebrachte materiaal en gereedschap, de uniformen zijn achtergebleven en opgemaakt. De elektronische apparatuur en horloge zijn buiten werking. Onze koffers zijn weer wat gevuld met souvenirs en cadeautjes.

Het wordt de hoogste tijd naar huis te gaan, de najaarsstormen in Europa tegemoet.

Onderwerpen

- Over Maastricht UMC+
- Patiënt & bezoeker
- Research
- Onderwijs
- Verwijzer
- Pers

Gerelateerde blogs

28 november 2019

Ghana november 2019: Conclusie

28 november 2019

Ghana november 2019: Conclusie

28 november 2019

Ghana blog november 2019: laatste dagen

[Blog »](#)

o reacties

Er zijn nog geen reacties.

Reageren

Uw naam *

E-mailadres *

De inhoud van dit veld is privé en zal niet openbaar worden gemaakt.

Reactie plaatsen

Uw reactie *

